

Sygn. akt I A Cz 1750/12

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2012 r

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący :

Sędzia S.A. Józef Wąsik

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2012 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno- Handlowo- Usługowego (...)” Spółki jawnej (...) w P.

przeciwko Przedsiębiorstwu (...)spółce z o.o. w R.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 18 września 2012r. sygn. akt VII GC 180/11

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt I A Cz 1750/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 września 2012r Sąd Okręgowy w Kielcach oddalił wniosek strony pozwanej Przedsiębiorstwa (...)spółki z o.o. w R. o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie apelacji, albowiem strona pozwana nie złożyła mimo wezwania sądu żądanych dokumentów.

Zażalenie na to postanowienie wniosła strona powodowa, zarzucając, iż dokumenty dołączone do wniosku uzasadniają zwolnienie od przedmiotowej opłaty sądowej. Na tej podstawie wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i zwolnienie jej z tej opłaty.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu zażalenia nie znalazł podstaw do jego uwzględnienia.

W myśl art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U, Nr 167, poz.1398) osoba prawna może korzystać ze zwolnienia od kosztów sądowych, jeżeli wykaze, że nie ma dostatecznych środków na te koszty. Zwrot „wykaże” jest równoznaczny znaczeniowo, ze słowem „udowodni”.

Uwzględnienie wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych zależy od oceny sądu dokonanej na tle ujawnionych przez stronę danych o jej sytuacji majątkowej i dochodach.

Należy się zgodzić z Sądem I Instancji, że strona powodowa nie wykazała, aby nie miała kwoty 6.152 zł na pokrycie opłaty sądowej. Wszak z dołączonego za rok 2011r rachunku zysku i strat wynika, że w roku 2011r strona pozwana osiągnęła przychody rzędu 25.000.000 zł. Z bilansu za rok 2011r wynika, że dysponuje aktywami wartości 8,505.000

zł. Wprawdzie ostatecznie wykazała księgową stratę na kwotę 815.000 zł, nie mniej nie wyjaśniła bliżej co było tego przyczyną.

W tej sytuacji brak podstaw do uznania, że strona pozwana nie posiada wystarczających środków finansowych na zapłatę opłaty sądowej.

Oceniając sytuację majątkową podmiotu ubiegającego się o zwolnienie od kosztów sądowych należy brać pod uwagę wszystkie składniki jego majątku zarówno nieruchomości, jak i ruchomości i prawa. Nie sposób bowiem ocenić, czy osoba prawna albo jednostka organizacyjna nie jest w stanie uiścić stosownych opłat sądowych i czy zasługuje na pomoc państwa w postaci zwolnienia od kosztów sądowych bez uwzględnienia wszystkich składników jego majątku, jak np. stan rachunków bankowych. Strona powodowa nie przedstawiła szczegółów swego majątku.

Kwestia przeznaczania środków pieniężnych osiągniętych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej jest wewnętrzną sprawą przedsiębiorcy, zależy bowiem od niego samego. Koszty sądowe należą do zwyczajnych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej, a jako należności Skarbu Państwa – choć nie są uprzywilejowane- to jednak powinny być traktowane w sposób równoważny z innymi ponoszonymi przez stronę wydatkami. Nie mogą być zatem traktowane w sposób poboczny i opłacane dopiero po zaspokojeniu wszelkich innych potrzeb (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 roku, sygn. akt V CZ 8/05, LEX nr 848176). Aktualna pozostaje teza, że strona prowadząca działalność gospodarczą, zwłaszcza w sytuacji, gdy jest to działalność znacznych rozmiarów, powinna gromadzić stosowne oszczędności, również w celu uiszczenia kosztów sądowych wynikających z postępowań sądowych, w których występuje jako strona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1984 roku, sygn. akt II CZ 104/84, LEX nr 8623).

Podkreślić przy tym należy, iż z racji prowadzenia działalności gospodarczej, która ze swej istoty wiąże się z ryzykiem toczenia sporów sądowych, powyższy obowiązek spoczywa nie tylko na stronie, która wytacza powództwo, ale także na tej, która jest pozwana.

Z omówionych względów Sąd Apelacyjny działając na zasadzie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.